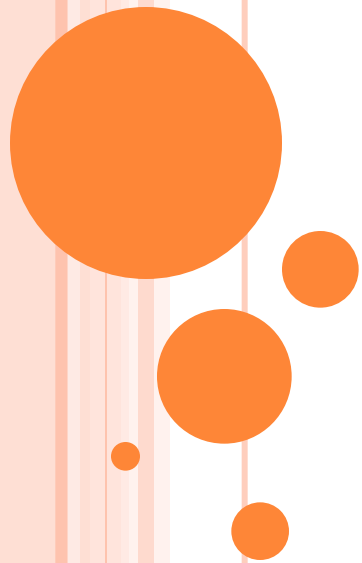

*Жанрове розмаїття
просторових мистецтв*

Ліхачова Олександра

Зміст:

- 1) Вступна частина;
- 2) Види мистецтв;
- 3) Архітектура;
- 4) Скульптура;
- 5) Графіка;
- 6) Живопис;
- 7) Декоративно – ужиткове мистецтво;
- 8) Висновок;
- 9) Список використаної літератури.

Вступ:

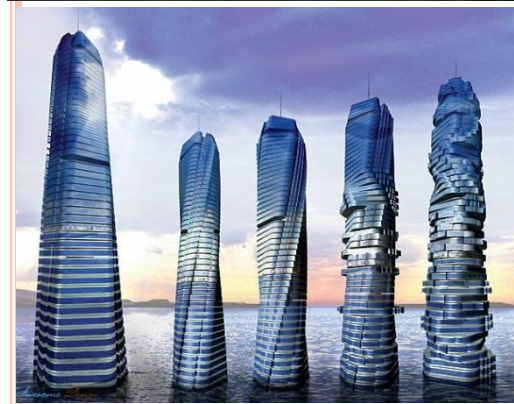
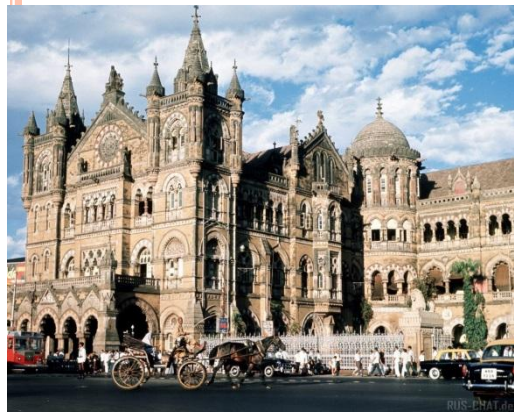
Історично склався відносно стійкий спектр видів мистецтва: архітектура, скульптура, живопис, графіка, декоративно-прикладне мистецтво, кіномистецтво, телебачення, література. Кожний з них освоює ту чи іншу сторону багатогранного людського буття і йому притаманна своя специфічна художньо-образна мова. Види мистецтва поділяють на: *просторові* (пластичні), де образ розгорнутий у просторі; *часові*, де образ розвивається у часі (музика, література); просторово-часові, або видовищні, де образ характеризується і тілесністю, і тривалістю (танець та ін.); образотворчі - мистецтва, що використовують знаки, схожі на реальність (живопис, скульптура та ін.); види, що використовують знаки незображувального типу, звертаючись безпосередньо до асоціативних механізмів сприйняття (архітектура, музика та ін.); синтетичні - види, де знаки носять змішаний характер (пісенне мистецтво та ін.).

Кластер

Архітектура

Архітектура — це одночасно наука і мистецтво проектування будівель, а також власне система будівель та споруд, які формують просторове середовище для життя і діяльності людей відповідно до законів краси. На сучасному етапі розвитку людства архітектура становить одну з найважливіших частин засобів виробництва (промислова архітектура — будівництво заводів, фабрик, електростанцій тощо) та матеріальних засобів існування людського суспільства (громадянська архітектура — житлові будинки, громадські споруди та ін.). Її художні образи відіграють значну роль у духовному житті суспільства.

Функціональні, конструктивні та естетичні якості архітектури, а саме *користь, міцність та краса*, — тісно взаємопов'язані. Від конструкційного рішення багато в чому залежать і естетичність творів архітектури. Споруда не тільки повинна бути міцною, але і виглядати має міцною. Надлишок матеріалу навпаки викликає враження надмірної ваги. Візуальна ж недостатність матеріалу асоціюється з нестійкістю, ненадійністю та викликає здебільшого негативні емоції. Функціональне призначення будівлі визначається її типом, в залежності від якого обираються засоби створення певного художнього вигляду. Останній створюється за допомогою засобів **архітектурної композиції**.

Зародження архітектури відносять до доби первіснообщинного ладу у добу пізнього *палеоліту* (близько 10 тисяч років до н. е.), коли виникли перші штучно споруджені житла і поселення. Були освоєні найпростіші прийоми організації простору на основі прямокутника і кола, почався розвиток конструктивних систем з опорами-стінами або стійками, конічним, двоскатним або плоским *балковим* покриттям. Застосовувалися природні матеріали (дерево, камінь), виготовлялась *цегла-сирець*. Все це було освоєно людиною раніше, ніж з'явилась *письменність*. Кінець існування первісного суспільства позначився будівництвом *фортець* зі стінами або земляними валами та ровами. У *мегалітичних* спорудах (менгірки, дольмени, кромлехи) поєднання вертикальних та горизонтальних блоків каменю свідчить про подальше освоєння закономірностей архітектоники (наприклад, кромлех в Стоунхенджі, Великобританія). Варто згадати також оселі на палях у Франції, глиноплотові будинки Трипільської в Україні.

Перли світової архітектури:

Храм Святого Сімейства, Барселона

Бурдж аль-Араб, Дубай

**Інститут звуку та зображення,
Хілверсум, Нідерланди**

**Палац Грешема, Будапешт,
Угорщина**

Мон-Сен-Мішель, Нормандія, Франція

Гугенхайм, Більбо, Іспанія

Скульптура

Скульптура — ліпка, пластика, вид образотворчого мистецтва, твори якого мають об'ємну, тривимірну форму і виконуються із твердих чи пластичних матеріалів. Скульптура зображує головним чином людину, рідше тварин, її головні жанри — портрет, історичні, побутові, символічні, алегоричні зображення, анімалістичний жанр. Художньо-виразні засоби скульптури — побудова об'ємної форми, пластичне моделювання (ліпка), розробка силуету фактури, у деяких випадках також кольору.

За своєю формою розділяють два види скульптури: рельєф та круглу скульптуру. Остання в залежності від призначення ділиться на монументальну (великі архітектурні ансамблі, пам'ятники), монументально-декоративну (прикрашає будинки та парки) та станкову (зазвичай представлена в музеях, на виставках або є частиною інтер'єру)

Зародження скульптури

Перші прояви художньої творчості в області ліплення криються в мороці доісторичних часів; не підлягає, однак, сумніву, що вони були викликані, як викликалися й згодом у молодих племен, потребою людини, що ще не вийшла з дикого стану, виразити почуттєвим знаком ідею про божество або зберегти пам'ять про дорогих людей. На цю причину натякає поетична легенда стародавніх греків про винахід пластики, — легенда, по якій *Кора*, дочка коринтянина *Вутада*, бажаючи, при розставанні зі своїм коханим, зберегти собі на пам'ять його зображення, окреслила контур його голови по тіні, кинутій сонцем, а її батько заповнив цей силует глиною. Які були початкові досвіди ліплення в доісторичну епоху — про це дозволяють нам судити статуї, знайдені європейськими мандрівниками при першому відвідуванні островів Тихого океану, наприклад на Гавайських островах. Це — прості стовпи зі слабкими, дивовижними натяками на людські обличчя й члени. Історія ліплення починається приблизно за тридцять століть до н.е., з найстаршого з культурних народів древнього світу, єгиптян.

Донька [Нефертіті](#) (18 династія Єгипту)

[Крилатий бик](#) з Ассирії

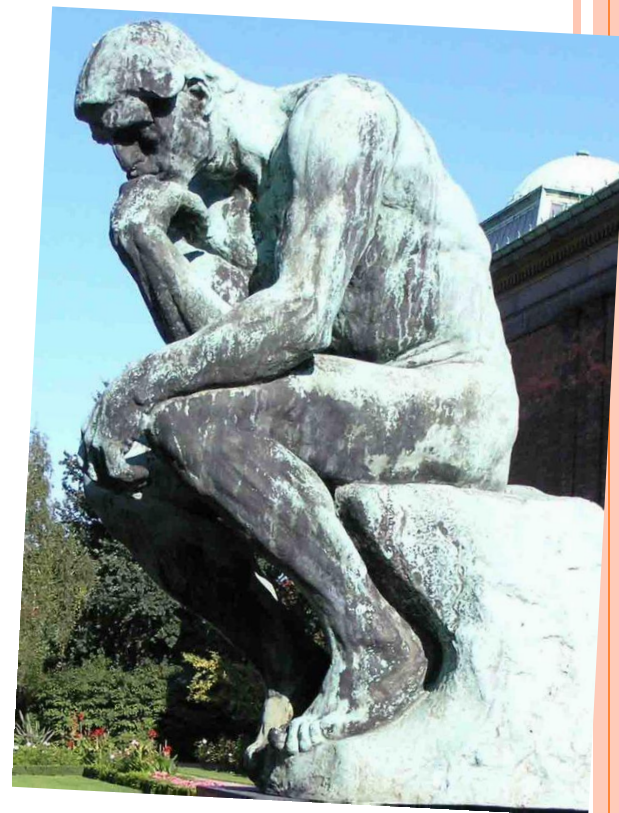
Найвідоміші скульптури:

Мікеланджело "Давид"

Венера Мілоська
автор досі невідомий

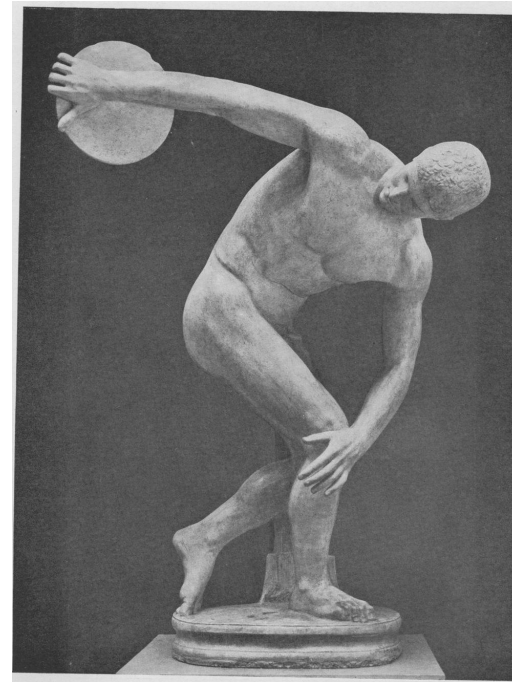

"Мислитель" Родена

"Оплакування Христа": шедевр
Мікеланжело

Мирон.
«Дискобол»

"Правосуддя"

"Гермес з немовлям
Діонісом" Праксителя

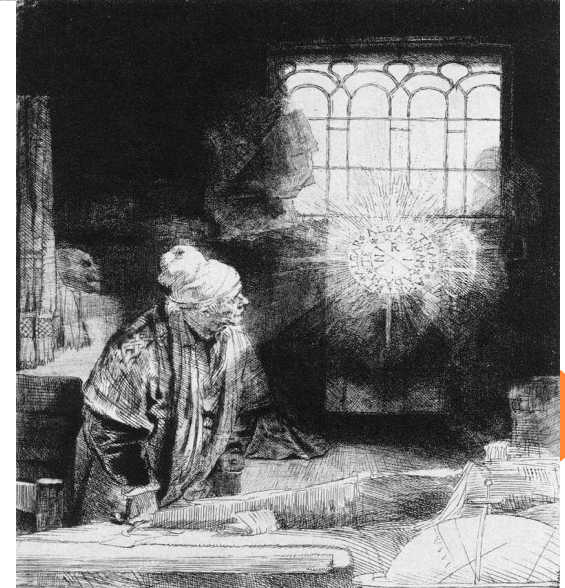

Графіка

Вид мистецтва відомий з давнини. До XV ст. графіка пронизує всі види мистецтва, але самостійного значення набуває тільки за епохи Відродження. Відтоді ручний малюнок та естамп стали сприйматись як самостійна художня цінність. За призначенням графіку класифікують: репродукційна, що особливо популярна у XIX ст. до виникнення фотографії; супроводжуюча (ілюстрації до книг, часописів); плакатна, промислова (етикетки, рекламні зображення, афіші); підготовча, де розрізняють начерк (ескіз), етюд самостійну; що здійснює власне естетичну та художню функції.

Графічні твори можуть створюватися у різних матеріалах та за різною технікою. При виконанні графічних творів розрізняють мокру та суху графіку залежно від матеріалу. До мокрої графіки належать твори, виконані за допомогою бістру (матеріалу, який виготовляється із соснового попелу), сепії (фарбовий пігмент бузкового кольору, який був виділений з каракатиці), акварелі, пастелі; суха графіка одержується при використанні сангіни, крейди, вугілля, графіту тощо (сангіну геніально використовував Леонардо да Вінчі, а вугілля було переважним матеріалом Альбрехта Дюрера). Друкована графіка — ряд відбитків (естампів), які зроблені з певних твердих поверхонь за допомогою різних технік друку. Так, зображення може бути відбито на камені, металі, дереві, лінолеумі за допомогою плоскої, високої або заглибленої техніки друку. Кожен з таких відбитків є кінцевим результатом і метою творчості графіка і має художню цінність.

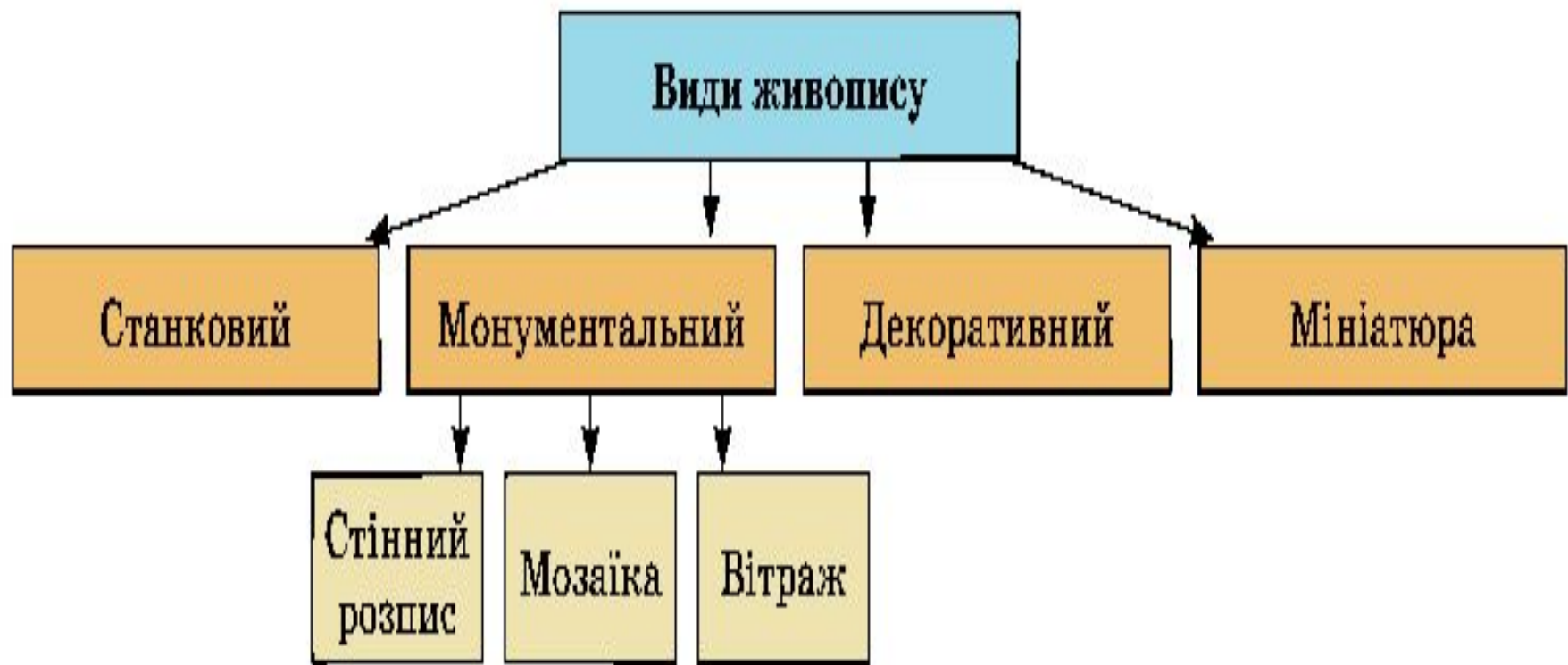

Живопис

Живо́пис — вид образотворчого мистецтва, пов'язаний з передачею зорових образів нанесенням фарб на тверді або гнучкі поверхні, а також твори мистецтва, створені таким способом.

Найбільш поширені твори живопису виконані на плоских або майже плоских поверхнях, таких як натягнуте на раму полотно, папір, поверхні стін і т. д. До живопису відносять і виконані фарбами зображення на декоративному та церемоніальному посуді, поверхня якого може мати складну форму. Живопис - найпоширеніший вид образотворчого мистецтва. Слово живопис означає "живо писати" - писати з життя, твори живопису створюються за допомогою фарб, що наносяться на будь-яку поверхню.

Шедевры світового живопису

Рафаель «Сикстинская мадонна»

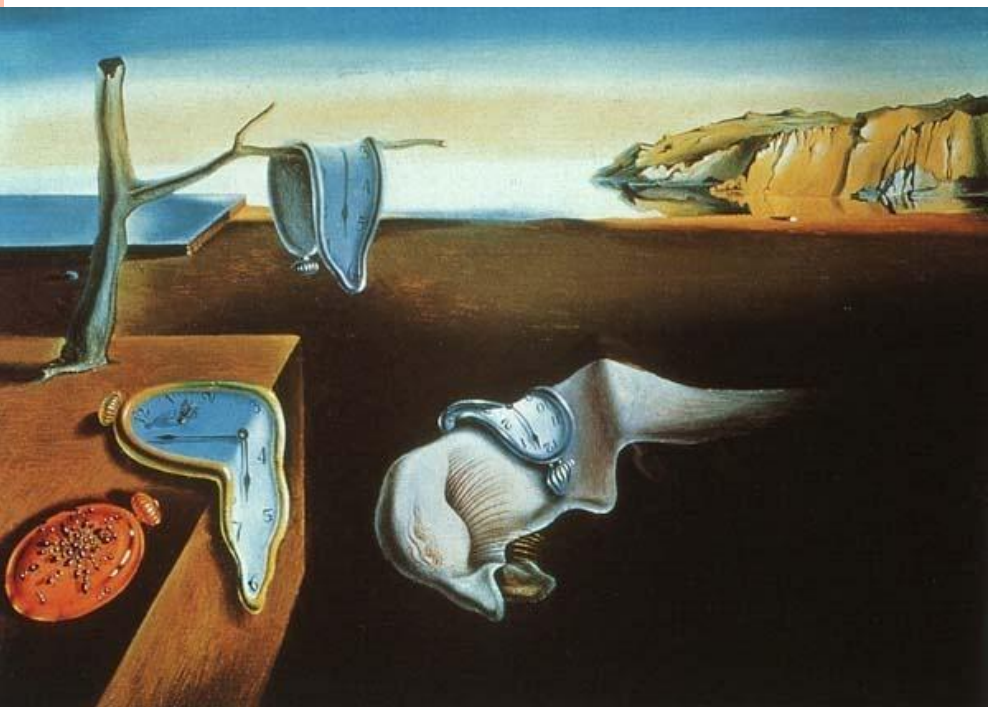

Рембрандт «Ночной дозор» 1642

Леонардо да Винчи
«Тайная
вечеря» 1495–1498

Сальвадор Дали
«Постоянство памяти» 1931

Ян Вермеер
«Девушка с жемчужной серёжкой» 1665

Винсент ван Гог «Звёздная ночь» 1889

Декоративно-ужиткове мистецтво

Декоративно-ужиткове мистецтво — один із видів художньої діяльності, твори якого поєднують естетичні та практичні якості. Декоративне означає «прикрашати». Ужиткове ж означає, що речі мають практичний вжиток, а не лише є предметом естетичної насолоди.

Головне завдання декоративно-ужиткового мистецтва — зробити гарним речове середовище людини, її побут.

Краса творів ужиткового мистецтва досягається завдяки декоративності.

Декоративність є єдиним можливим засобом вираження змісту та художньої образності. Поділ декоративно-ужиткового мистецтва на жанри здійснюється за призначенням предмета — меблі, одяг, посуд тощо, за технікою виконання — різьблення, ткацтво, розпис, за матеріалом — дерево, кераміка, текстиль, камінь, лоза, тобто використання природних матеріалів; метали та їх сплави, пластмаси, скло, порцеляна, папір та ін., тобто використання штучних, винайдених людиною матеріалів.

Висновок:

Мистецтво в силу його універсальності та багатоманітності поділяється на види та жанри. Перші спроби виділити види мистецтва здійснили Платон і Арістотель. Цілісну класифікацію видів мистецтва запропонував І. Кант. Вперше системного характеру викладу взаємозв'язку конкретних видів мистецтва надав Г. Гегель.

Оскільки множинність видів мистецтва дозволяє естетично більш-менш повно освоювати світ у всій його складності і багатстві, то не існує головних і другорядних мистецтв.

Таким чином, завдяки ознайомленню із видами та різновидами мистецтва і мистецьких напрямів, історично сформованими стилями мистецтва ми можемо належно мірою сприяти та оцінити невичерпні можливості мистецької діяльності та осмислити мистецтво, як незамінну складову людського буття.

Список використаної літератури :

- 1) Виппер Б. Р., Статті про мистецтво. - М., 1990.
- 2) Загальна історія мистецтв, т. 1—6, М., 1986—86.
- 3) Загальна історія архітектури. Короткий курс, т. 1—2, М., 1988—63.
- 4) Молева Н., Скульптура. Нариси закордонної скульптури, М., 1990.
- 5) http://pidruchniki.ws/17390211/kulturologiya/vidi_mistetstva_osnovni_hudozhno-stilovi_napryamki
- 6) <http://www.info-library.com.ua/books-text-5395.html>
- 7) http://light.carrental.com.ua/index.php?option=com_content&view=article&id=1&Itemid=17&lang=uk

Дякую за увагу!)